Dosarul nr.2-1585/2025
PIGD nr. 2-25162106-23-2-19112025

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

Dispozitivul hotărârii pronunţat la 02.06.2026
Hotărârea integrală redactată la 01.09.2026

Judecătoria *****, sediul Central,
în componența:
președintelui, judecătorului Hanganu Mariana,
grefier Tișkovskaia Iulia,
cu participarea
reprezentantul reclamantului OTP Bank SA Muntean Natalia,

a examinat în ședință publică cauza civilă intentată la acțiunea depusă de «OTP Bank» S.A. către Sarî S*****a privind încasarea datoriei și cheltuielilor de judecată,

și acțiunea reconvențională depusă de reprezentantul reclamantului, avocatul Bălănuță Ion în interesele Sarî S*****a către «OTP Bank» S.A., intervenient accesoriu Comisia Națională a Pieței Financiare privind declarea nulității clauzelor abusive,

a constatat:

La data de 19.11.2025, «OTP Bank» S.A. s-a adresat în instanța de judecată cu o cerere de chemare în judecată către Sarî S*****a privind încasarea datoriei și cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii a indicat că, conform contractului de credit nr. 000163617 din 19.04.2024, "OTP Bank" S.A., i-a acordat cet. Sarî S*****a un credit în sumă de 200 000 (două sute mii) lei, cu termenul de rambursare la 19.04.2029.

Sarî S*****a nu a respectat condițiile contractului de credit sus menţionat, nu a achitat plățile stabilite prin contract, astfel datoria faţă de Bancă fiind acumulată în sumă de 178 615,48 lei, inclusiv: datorie la credit – 167 191,47 lei, dobânda calculată — 3 810,20 lei, comision de administrare - 0,00 lei şi dobânda de întârziere - 7 613,81 lei, pentru încălcarea condițiilor contractuale.

La data de 23.06.2025, Banca a expediat pârâtului Notificarea cu nr. 11/05-1-3043, prin care li s-a comunicat faptul rezoluțiunii contractului de credit nr. 000163617 din 19.04.2024 şi li s-a acordat un termen de 15 zile pentru achitarea tuturor plăţilor debitoare faţă de Bancă. Însă, până în prezent pârâții nu au achitat suma indicată în reclamația sus menţionată, deşi termenul acordat a expirat.

Luând în consideratie faptul că până în prezent pârâţii au refuzat să achite datoria faţă de Bancă, în baza art. 166, 167 al CPC RM, art. 774-780, 1242-1250, 1769, 1770 al CC RM, prevederilor din Contractul de credit nr. 000163617 din 19.04.2024 și prevederile Hotârîrii nr. 20 din 26.09.2024 privind controlul de constituționalitate și excepția de neconstituționalitate a articolelor 2 alin. (2) din Legea taxei de stat nr. 213 din 31.07.2023 şi 84 alin. (4) din Codul de procedura civilă, taxa de timbru compensează din contul părții care a pierdut procesul, solicit adoptarea unei Hotărîri Judecătoreşti prin care să se dispună încasarea de la Sarî S*****a a datoriei în sumă de 178 615,48 lei, restituirea cheltuielilor de judecată în sumă de 5 908,43 lei și compensarea din contul pârâtului a taxei de timbru în suma de 200 lei, în total suma de 184 723,91 lei. (f.d. 1).

La data de 19.11.2025, cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de «OTP Bank» S.A. către Sarî S*****a privind încasarea datoriei și cheltuielilor de judecată a fost repartizată judecătorului Judecătoriei *****, sediul Central, Hanganu Mariana, în mod automat-aleatoriu (f.d.20).

Prin încheierea din 24 noiembrie 2025, cererea de chemare în judecată, înaintată de «OTP Bank» S.A. către Sarî S*****a privind încasarea datoriei și cheltuielilor de judecată a fost acceptată spre examinare (f.d. 21).

La 17 decembrie 2025 pârâta Sarî S*****a a adresat în instanța de judecată o referință la cererea de chemare în judecată, în care a indicat următoarele:

În fapt, reclamantul «OTP Bank» S.A. a înaintat o cerere de chemare în judecată către Sarî S*****a cu privire la încasarea datoriei formate în urma neonorării obligațiilor de plată conform Contractului de credit nr. 000163617 din 19.04.2024.

Reclamantul solicită încasarea de la pîrît a sumei de 178 615,48 lei, formată din datorie la credit – 167 191,47 lei, dobînda calculată -3 810,20 lei şi dobînda de întîrziere -7 613,81 lei, cît și cheltuielile de judecată, formate din taxa de stat în sumă de 5 908,43 lei şi taxa de timbru în sumă de 200 lei.

Cu acțiunea înaintată parțial nu este de acord, din considerentele că contractul de credit în speță conține clauze abuzive, iar în acest sens a înaintat acțiunea reconvențională.

Prin urmare, acțiunea reclamantului urmează a fi respinsă în partea pretențiilor privind încasarea sumelor calculate drept dobîndă și dobîndă penalizatoare, iar plățile efectuate în contul dobînzii şi a dobînzii penalizatoare, urmează a fi considerate ca plăți efectuate în scopul stingerii corpului creditului.

În rest, capătul de acțiune cu privire la cheltuielile de judecată, prin prisma prevederilor art. 94 Cod de procedură civilă, urmează a fi compensate proporțional părții admise din pretenții. (f.d. 30).

De asemenea, la data de *17 decembrie 2025*, pârâta Sarî S*****a a înaintat instanței de judecată o cerere reconvențională, în care a indicat următoarele:

În conformitate cu art. 328, 329, 332, 943, 947, 1069, 1071, 1072 alin. (1), 1076 alin. (1), 1077 alin. (1) pct. 3) şi 6), 1079 din Codul civil, a Directivei nr.93/13/CEE a

Consiliului privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii din 05 aprilie 1993, a Directivei nr.2008/48/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori şi de abrogare a Directivei nr. 87/102/CEE a Consiliului şi art. 60, 94, 166, 167, 172, 173, 206 din CPC, solicit a constata caracterul abuziv şi a declara nulitatea absolută de protecție a clauzelor contractuale inserate în Contractul de credit nr. 000163617 din 19.04.2024, după cum urmează: pct. 5. din Condiții particulare, din care rezultă obligația de plată a dobînzii în mărime de 9,50% anual; pct. 10. din Condiții particulare, din care rezultă obligația de plată a dobînzii penalizatoare, care este alcătuită din Rata Dobînzii în vigoare la momentul respectiv plus 5 puncte procentuale, calculată pentru fiecare zi de întîrziere.

Drept circumstanțe de fapt a invocate următoarele.

Între Sarî S*****a (reclamant) şi „OTP Bank" SA (pîrît) a fost încheiat Contractul de credit nr. 000163617 din 19.04.2024.

Conform contractului reclamantul urma să restituie creditul acordat în mărime de 200 000,00 lei și să achite o dobîndă în mărime de 9,50% anual.

Totodată, în caz de întîrziere, contractul în discuție prevede obligația de plată a dobînzii penalizatoare, care este alcătuită din Rata Dobînzii în vigoare la momentul respectiv plus 5 puncte procentuale, calculată pentru fiecare zi de întîrziere.

Dat fiind faptul că reclamantul a admis întîrzieri la restituirea creditului, pîrîtul a înaintat cererea de chemare în judecată privind încasarea datoriei.

Reclamantul parțial nu este de acord cu acțiunea înaintată de către „OTP Bank" SA, prin urmare înaintează prezenta acțiune or, admiterea acesteia va exclude admiterea unor pretenții înaintate prin acțiunea inițială.

Relația dintre părți.

Conform art. 3 alin. (1) din Codul civil, are calitatea de consumator orice persoană fizică care, în cadrul unui raport juridic civil, acționează predominant în scopuri ce nu țin de activitatea de întreprinzător sau profesională. [...] Alin. (2), are calitatea de profesionist orice persoană fizică sau juridică de drept public sau de drept privat care, în cadrul unui raport juridic civil, acționează în scopuri ce țin de activitatea de întreprinzător sau profesională, chiar dacă persoana nu are scopul de a obține un profit din această activitate.

Raportînd prevederile normei citate supra la prevederile contractului în litigiu, reținem că în prezenta cauză sunt în prezența unui raport juridic încheiat între un consumator şi un profesionist.

Cu privire la clauzele a căror ineficiență se solicită reiterează, că conform contractului de credit nr. 000163617 din 19.04.2024, obligațiile de plată a dobînzii în mărime de 9,50% anual rezultă din pct. 5 din contract, iar a dobînzii penalizatoare, rezultă din pct. 10 din contract şi constituie cu 5 p.p. peste nivelul Ratei Dobînzii or, este egală cu 0,039% ((9,50%+5 p.p.)+365 zile) pentru fiecare zi de întîrziere.

În acord cu art. 1069 alin. (1) din Codul civil, clauza propusă de una dintre părți nu este negociată individual dacă cealaltă parte nu a putut să-i influențeze conținutul, în special deoarece aceasta s-a elaborat anticipat, indiferent că face parte din clauze standard sau nu.

Alin. (2), dacă una dintre părți propune celeilalte părți să selecteze din mai multe clauze, clauza nu se consideră negociată individual doar pentru că cealaltă parte a selectat din clauzele propuse.

Alin. (3), dacă o clauză a fost propusă ca parte a unor clauze standard, se prezumă că ea nu a fost negociată individual.

Alin. (4), în contractul dintre un profesionist și un consumator se prezumă că: a) clauzele au fost propuse de către profesionist; b) clauzele nu au fost negociate individual;

Alin. (6), Clauză standard se consideră clauza care a fost elaborată anticipat pentru o multitudine de contracte implicînd diferite părți și care nu a fost negociată individual.

În acord cu art. 1071 alin. (1) din Codul civil, persoana care prezintă clauze care nu au fost negociate individual este obligată să se asigure că ele sînt elaborate şi comunicate într-un limbaj clar şi inteligibil, precum și să fie lizibile. Această cerință este aplicabilă textului în întregime, inclusiv notelor de subsol, trimiterilor la alte texte sau specificațiilor de orice natură.

Subsecvent alin. (2) al aceluiaşi articol prevede că, într-un contract dintre un profesionist și un consumator, clauza propusă de către profesionist cu încălcarea obligației de transparență impuse prin dispozițiile alin. (1) poate fi considerată abuzivă doar pe acest unic temei.

Conform art. 1072 alin. (1) din codul Civil, într-un contract dintre un profesionist şi un consumator, clauza care nu a fost negociată individual se consideră abuzivă dacă este propusă de către profesionist și dezavantajează considerabil, contrar bunei-credințe, consumatorul.

Potrivit art. 1077 alin. (1) pct. 3) din codul Civil, sunt considerate abuzive clauzele care nu au fost negociate individual şi au ca obiect sau efect - obligarea consumatorului de a respecta clauze cu care acesta nu a avut posibilitatea reală să se familiarizeze înainte de încheierea contractului.

Art. 1079 din Codul civil prevede că, într-un contract dintre un profesionist și un consumator, clauzele indicate la art. 1077 alin. (1) pct. 1)-3) sunt considerate abuzive chiar dacă ele au fost negociate individual cu consumatorul.

Conform art. 3 din Directiva 93/13 CEE, o clauză contractuală, nefiind negociată în mod individual cu consumatorul, este abuzivă, în cazul în care creează, contrar cerințelor de bună- credință, prin ea însăși sau împreună cu alte prevederi din contract, în detrimentul consumatorului, un dezechilibru semnificativ între drepturile şi obligațiile părților care decurg din contract. Se consideră întotdeauna că o clauză nu a

fost negociată individual, atunci când a fost inclusă de către comerciant în prealabil şi, din acest motiv, consumatorul nu a avut posibilitatea de a influența conținutul ei.

Totodată, art. 6 § 1 din Directiva Nr.93/13/CEE a Consiliului privind clauzele abuzive contractele încheiate cu consumatorii din 05 aprilie 1993, reglementează că, statele membre stabilesc că clauzele abuzive utilizate într-un contract încheiat cu un consumator de către un vânzător sau un furnizor, în conformitate cu legislația internă, nu creează obligații pentru consumator.

În urma celor expuse, având în vedere că contractul de credit în cauză a fost încheiat în ziua adresării reclamantului pentru acordarea creditului, este evident că clauzele contractuale care prevăd plata dobînzii și a dobînzii penalizatoare nu au fost negociate, „OTP Bank" SA folosind acelaşi tip de contract pentru o multitudine de clienți, iar reclamantul având doar opțiunea de a accepta sau a refuza contractul.

Or, după cum reiese din materialele cauzei „OTP Bank" SA nu a prezentat nici o probă ce ar demonstra faptul negocierii individuale a clauzelor contractuale cu consumatorul Sarî S*****a, iar simplul fapt că ultima a semnat contractul, nu serveşte temei suficient pentru a constata că contractul fost negociat de fapt. Astfel, semnarea contractului, în aceiaşi zi cînd a fost înaintată cererea de acordare a creditului, fără negocierea reală a clauzelor contractuale (mărimea dobînzii, dobînzii penalizatoare, etc), nu poate fi apreciată drept o negociere a contractului.

În considerarea celor ce preced, reţinem că contractul de credit în speță a fost încheiat în baza unor forme standard, care au fost preformulate de către pîrît anticipat. Din acest considerent, consumatorul Sarî S*****a a negociat numai valoarea şi obiectul actului juridic, însă nu şi condițiile acestuia, având unica posibilitate de a accepta sau de a se abține de la semnarea acestuia.

În această ordine de idei, remarcă că în speță nu poate fi apreciat caracterul negociat al contractului de credit doar prin simpla semnare a contractului, deoarece, în cazul dat, părţile nu se află pe poziții de egalitate, nici în ce priveşte cunoştințele de specialitate, nici în ce priveşte puterea de negociere, pîrîtul „„OTP Bank" SA fiind un profesionist care se ocupă cu acordarea de credite, iar reclamantul Sarî S*****a fiind o simplă persoană fizică care nu a avut posibilitatea să negocieze, în cunoştință de cauză, contractul, ci doar să-l semneze sau nu.

În plus, relevă că consimțămîntul consumatorului Sarî S*****a la încheierea contractului de credit în speță a fost exprimat în contextul unei stări de constrîngere financiară or, avea nevoie urgent de bani pentru refinanțarea altor credite, fapt indicat la pct. 2 din contract, stare de care profesionistul „OTP Bank" SA a profitat şi i-a impus obligații excesive, aflîndu-se într-o poziție defavorabilă.

În acelaşi context, învederează că negocierea directă cu consumatorul Sarî S*****a nu este echivalentă cu prezentarea pachetului de servicii de către creditor şi cu obligația de informare, negocierea presupunînd, ca partea, împrumutatul/debitorul, să aibă posibilitatea studierii şi modificării clauzelor contractuale.

Un argument suplimentar, care pledează în favoarea raționamentului expus, cu referire la caracterul nenegociat al contractului litigant, este că în faza precontractuală, creditorul a acționat contrar dispozițiilor art. 16 lit. c) din Legea nr. 105/2003 combinat cu art. 5 din Legea nr.202/2013 or, nu a furnizat consumatorului cu suficient timp înainte, dar cel puțin cu 15 zile calendaristice înainte să fie încheiat contractul, informațiile precontractuale prin intermediul formularului prezentat în anexa nr. 1 al Legii în discuție or, la materialele cauzei un asemenea înscris lipseşte.

În lumina celor de mai sus învederează, că Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Cazul (C472/23 Lexitor sp. z o.o. vs A. B. S.A., decizia din 13.02.2025) a concluzionat că în cazul încălcării obligației de informare care afectează capacitatea consumatorului de a aprecia întinderea angajamentului său, banca poate fi privată de dreptul la dobînzi și la costuri.

O altă dovadă adusă în sprijinul argumentelor cu referire la caracterul nenegociat al contractului litigant, este faptul acceptării şi semnării de către consumatorul Sarî S*****a a contractului de credit în limba română or, aceasta este vorbitoare de limbă rusă, aparţinînd minorităților naționale.

În accest sens, reliefă că art. 10 alin. (1) din Legea privind contractele de credit pentru consumatori nr. 202 din 12.07.2013 [în redacția de pînă la 25.10.2025] stipulează că, contractele de credit sînt redactate într-un limbaj clar şi lizibil, cu caractere de aceeaşi dimensiune, pe hîrtie sau pe un alt suport durabil.

Subsecvent, potrivit art. 33 alin. (2) din Legea nr. 105 din 13.03.2003 privind protecția consumatorilor, se interzice introducerea pe piață și/sau punerea la dispoziție pe piață a produselor, prestarea serviciilor în lipsa informației complete, veridice și corecte în limba română sau în limbile română şi rusă.

Aici, menționează că legislatorul prin sintagma, sau în limbile română şi rusă" a asigurat protecția drepturilor consumatorilor aparţinînd minorităților naționale or, pe teritoriul Republicii Moldova, în calitate de limbă de comunicare, alături de limba română se folosește limba rusă.

În acest context, atrage atenția că, art. 7 din Legea nr. 382 din 19.07.2001 cu privire la drepturile persoanelor aparținînd minorităţilor naționale și la statutul juridic al organizațiilor lor, reglementează că, persoanele apartinînd minorităților naționale au dreptul la libera folosire a limbii materne, atît în scris, cît şi oral, să aibă acces la informații în această limbă, să o difuzeze și să facă schimb de informații.

Totodată, potrivit art. 10 pct. 2) din Convenția-cadru pentru protecția minorităților naționale nr. 94 din 01.02.1995, părțile se angajează să recunoască oricărei persoane aparţinînd unei minorități naționale dreptul de a folosi liber şi fără ingerință limba sa minoritară, în privat și în public, oral şi în scris.

În considerarea celor ce preced, reține că reclamantul Sarî S*****a nu a negociat şi nici nu a avut posibilitatea reală de a negocia şi de a se familiariza cu condițiile contractuale or, deși ultima deține competențe lingvistice medii cu referire la limba

română, totuşi, aspectele legate de terminologia domeniului de creditare nu le înțelege.

În concluzie, consideră că clauzele prevăzute la pct. 5 şi pct. 10 din Contractul de credit nr. 000163617 din 19.04.2024, sunt abuzive.

În continuarea raționamentelor care precedă, învederă că, potrivit art. 328 alin. (1) şi (2) din Codul civil, nulitatea absolută a actului juridic poate fi invocată, atît pe cale de acțiune, cît și pe cale de excepție, de orice persoană care are un interes născut și actual. Instanța de judecată este obligată să o constate din oficiu după ce a ascultat opiniile participanților la proces. Nulitatea absolută nu poate fi înlăturată prin confirmarea de către părțile actului lovit de nulitate sau succesorii acestora.

Conform art. 329 alin. (1) din Codul civil, în contractele cu consumatorii sînt nule clauzele abuzive, precum și clauzele prin care se derogă de la dispozițiile legale de la care este interzis a se deroga în detrimentul consumatorului.

Art. 332 alin. (1) din Codul civil prevede că, dispozițiile legale privind nulitatea actului juridic se aplică în mod corespunzător cînd doar una sau mai multe clauze ale sale sînt supuse nulității.

Conform art. 1076 alin. (1) din Codul civil, clauza abuzivă este lovită de nulitate absolută.

Alin. (3) al aceluiaşi articol statuează, că în cazul în care partea care nu a propus clauza abuzivă este un consumator, instanța de judecată este obligată să invoce nulitatea din oficiu.

Astfel, raportînd circumstanțele de fapt constatate la prevederile legale enunțate, urmează a fideclarată nulitatea absolută de protecție a clauzelor contractuale inserate în Contractul de credit nr. 000163617 din 19.04.2024, după cum urmează: pct. 5 din Condiții particulare, din care rezultă obligația de plată a dobînzii în mărime de 9,50% anual; și pct. 10 din Condiții particulare, din care rezultă obligația de plată a dobînzii penalizatoare, care este alcătuită din Rata Dobînzii în vigoare la momentul respectiv plus 5 puncte procentuale, calculată pentru fiecare zi de întîrziere.

La capitolul atragerii în proces a intervenientului accesoriu, subliniază că conform art. 37 alin. (2) din Legea nr. 105 din 13.03.2003 privind protecția consumatorilor, Comisia Națională a Pieței Financiare efectuează controlul respectării de către subiecții prevăzuțila art. 4 alin. (2') din Legea nr.192/1998 privind Comisia Națională a Pieței Financiare a prevederilor art. 1069–1072, 1075–1079 și 1081 din Codul civil în partea referitoare la contractele încheiate cu consumatorii și constatarea clauzelor abuzive în contracte, la sesizarea consumatorului sau din oficiu, în condițiile legii.

Subsecvent, art. 4 alin. (2^1) lit. d) din Legea nr. 192/1998 privind Comisia Națională a Pieței Financiare prevede că, subiecți ai raporturilor ce țin de reglementarea, supravegherea și controlul în domeniul protecției drepturilor consumatorilor sunt băncile, sucursalele înființate pe teritoriul Republicii Moldova de

băncile din alte state, care activează în conformitate cu Legea nr. 202/2017 privind activitatea băncilor.

Astfel, dat fiind faptul că Comisia Națională a Pieței Financiare are atribuții de constatare a existenței clauzelor abuzive în contractele încheiate de către bănci cu consumatorii, consideră necesară atragerea acesteia în proces în calitate de intervenient accesoriu.

Cu privire la taxa de stat și taxa de timbru , subliniază că în conformitate cu art. 85 alin. (1) CPC şi a prevederilor art. 5 şi Anexa nr. 2 pct. 1.1.8 din Legea taxei de stat reclamantul este scutit de plata taxei de stat pentru examinarea prezentei cereri aşa cum are calitatea de consumator în raporturile juridice existente cu pîrîtul, iar prezenta acțiune este înaintată în scopul protecției drepturilor consumatorului.

De rînd cu aceasta, atrage atenția că, prin prisma prevederilor art. 84 alin. (1) CPC şi art. 2 alin. (1) din Legea taxei de stat, taxa de timbru se percepe o singură dată pentru intentarea unui proces judiciar civil.

Normele pre-citate fiind supuse unei interpretări literare, prin aplicarea regulii de interpretare gramaticală, față de sensul adjectivului participial folosit de legislator pentru a delimita sfera de aplicare a taxei de timbru, observăm că „„intentarea unui proces judiciar civil" înseamnă inițiat, pornit, declanşat, nicidecum continuat.

Mai mult, prin aplicarea regulii de interpretare logică, însăşi din formularea textului legal „ ...se percepe, o singură dată, de la persoanele fizice și juridice pentru intentarea unui proces..." reține că perceperea taxei de timbru nu poate fi extinsă la alte situații decît cele avute în vedere de legislator, chiar dacă sunt aparent similare.

Astfel, taxa de timbru nu se impune pentru cererile reconvenționale or, la depunerea cererii reconvenționale deja există intentat un proces judiciar civil. (f.d. 34-38).

Prin încheierea din 19 decembrie 2025, cererea reconvențională înaintată de Sarî S*****a împotriva «OTP Bank» S.A., privind declararea nulității clauzelor contractuale, a fost acceptată spre examinare împreună cu cererea de chemare în judecată inițială. (f.d. 44).

La data de *25 februarie 2026*, pârâtul «OTP Bank» S.A. a înaintat instanței de judecată o referință la cererea reconvențională, în care a indicat următoarele.

În fapt, reclamantul Sarî S*****a a depus cererea reconvențională prin care solicită constatarea abuzivă a clauzelor contractuale.

"OTP Bank" S.A. analizând cererea depusă, consideră că aceasta urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, ținând cont de următoarele argumente indubitabile:

Conform contractului de credit Nr. 000163617 din 19.04.2024, "OTP Bank" SA a acordat cet. Sarî S*****a un credit în sumă de 200 000 (două sute mii) MDL, cu termenul de scadență la 19.04.2029. Ca urmare, raporturile obligaționale ale părţilor au la bază contractul de credit, care generează obligaţii reciproce corelative, şi anume: Banca s-a obligat să acorde cet. Sarî S*****a suma creditului, iar aceasta la rândul său s-a obligat să achite ratele la credit, dobânzile aferente, dobânzile aferente majore

şi comisioanele. În acest contextul, se remarcă faptul că, conform legislației civile în vigoare, părțile contractante pot încheia în mod liber, în limitele normelor imperative de drept, contracte şi pot stabili conținutul lor. Părtile sunt libere să încheie un contract şi să-i determine conținutul, în limitele exigențelor bunei-credințe. Efectul imediat al oricărui contract este acela de a da naşterea unor drepturi şi obligații în sarcina lor, în sensul dat având în vederea puterea obligatorie a contractului (art. 996 CC al RM). Principala componență a principiului forței obligatorii a contractului, care guvernează efectele acestuia între părțile contractante, constă în aceea că ele sunt obligate să execute prestațiile la care s-au îndatorat prin voinţa lor exprimată direct. Contractul încheiat legal obligăpărțile nu numai la ceea ce au stipulat expres, dar şi la tot ceea ce rezultă din natura lui, în conformitate cu legea, cu uzanţele sau cu principiile echității. În aceeaşi ordine de idei, potrivitart. 1027 CC al RM contractul se consideră încheiat dacă părțile au ajuns la un acord privind toate clauzele lui esențiale. Sunt esențiale clauzele care sunt stabilite ca atare prinlege, care reies din natura contractului sau asupra cărora, la cererea unei din părți, trebuiarealizat un acord.

În conformitate cu pct. 9.1. lit. a) al contractului de credit nominalizat este stipulat că, Debitorul este obligat să restituie Băncii creditul primit, să plătească dobînda, comisioanele și alte plăți aferente, după caz, în termenele şi sumele convenite în contract". Debitorul este obligatsa notifice Băncii încălcarea oricărei obligații asumate prin contract sau alte contracte încheiate cu banca ori terţe persoane, în cel mult 2 zile de la încălcarea acesteia, precum şi măsura luată de debitor pentru remedierea situaţiei. Or reclamantul, la încheierea contractului de credit, a fost de acord cu condițiile stipulate, necontestând legalitatea contractului menționat. Mai mult ca atât, reclamanta nu a negat nici faptul că Banca şi-a onorat obligația de eliberare a creditului şi că creditul a fost primit în sumă de 200 000 lei.

În partea ce ține de constatarea abuzivă a clauzelor contractuale ale contractului de credit încheiat între Bancă şi reclamanta Sarî S*****a, această cerere urmează a fi respinsă drept una neîntemeiată, or toate cele prevederi contractuale menționate de reclamant nu pot fi calificate drept abuzive, ţinînd cont de prevederile art. 5 al Legii privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii nr.256/09.12.2011 (lege abrogată la 01.03.2019, dar în vigoare pe parcursul executării raportului juridic). Clauză abuzivă - constituie clauză contractuală care, nefiind negociată în mod individual cu consumatorul, prin ea însăşi sau împreună cu alte prevederi din contract, creează, în detrimentul consumatorului, contrar cerințelor de bunăcredinţă, un dezechilibru semnificativ între drepturile şi obligaţiile părților care decurg din contract.

Reclamanta nu a adus careva argumente sau probe care să demonstreze acel dezechilibru semnificativ între drepturile şi obligațiile părților, rezumîndu-se doar la o simplă declaraţie că acestea sunt contrare legii şi normelor echității.

Cu titlu de exemplu, pot fi luate: prevederile contractuale din art. 12.5/Condiții Generale şi art. 11/Condiții Particulare care reglementează activarea mecanismului

amenzii pentru neexecutare şi a dobânzii penalizatoare, ca sancțiuni pentru neexecutarea sau executarea necorespunzătoare obligațiilor contractuale. Aceşti termeni sunt incluşi în pc.1 al contractului de credit Nr. 000163617 din 19.04.2024 - „Definiții", iar debitorul a luat cunoștință cu conținutul lor în momentul semnării contractului.

Noțiunile respective sunt transparente, formulate clar şi expres indicate în punctul 1 din condițiile generale al contractului de credit, iar modalitatea de calcul a lor este prevăzută expres în condițiile particulare ale contractului de credit. Respectiv, reclamantul a luat cunoştință şi a semnat aceste documente, confirmând existența acordului său de voință şi acceptând pe deplin prevederile din cadrul contractului de credit.

Pretenția reclamantului că nu a participat la negocierea clauzelor contractuale nu corespunde adevărului, or pârâtulnu a adus careva probe concludente care ar demonstra intenția sa de a modifica careva clauze contractuale şi refuzul Băncii în acest sens. Atragem atențiainstanței de judecată asupra faptului că, conform punctului 8 din condițiile generale al contractului de credit, reclamantul a declarat şi a garantat că înainte de semnarea contractului acesta a fost informat de Bancă despre toate prevederile şi condițiile contractului de credit, iar acesta le-a înțeles pe deplin şi le-a acceptat.

În partea ce tine de calificarea contractului drept unul adeziv, atrage atenţia asupra faptului că practica utilizării unor contracte-tip de credit este una absolut normală şi utilizată de toate instituțile financiare. Totodată, aceasta nu înseamnă că Banca nu este dispusă spre negocierea unor condiţii speciale sau a unor derogări de la condițiile generale. De fapt, contractul de credit ce se propune clientului a fi semnat este doar un punct de reper, iar dacă clientul intervine cu propuneri concrete în privința modalității de derulare a contractului de credit, Banca este întotdeauna deschisă pentru negocieri în acest sens. Drept dovadă serveşte faptul că Banca are o multitudine de contracte de credit în care părțile au negociat condiții derogatorii sau deprecizare. De altfel, acesta si este rolul Condițiilor Particulare, ca parte integrantă contractului de credit de a stipula la concret toate detaliile tranzacției, cu înserarea condițiilor de derogare de la prevederile Condițiilor Generale (cealaltă parte integrantă a contractului de credit), dacă astfel de derogări au fost convenite de părți.

Potrivit art.7 alin. (1-4) a Codului Civil, legea civilă nu are caracter retroactiv. Ea nu modifică şi nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior, nici condițiile de stingere a unei situații juridice stinse anterior. De asemenea, legea nouă nu modifică şi nu desființează efectele deja produse ale unei situații juridice stinse sau în curs de realizare. Legea nouă este aplicabilă situațiilor juridice în curs de realizare la data intrării sale în vigoare. De la data intrării în vigoare a legii noi, efectele legii vechi încetează, cu excepția cazurilor în care legea nouă prevede altfel. În cazul situațiilor juridice contractuale în curs de realizare la data întrării în vigoare a legii noi, legea veche va continua să guverneze natura și

întinderea drepturilor și obligațiilor părților, precum și orice alte efecte contractuale, dacă legea nouă nu prevede altfel.

Conform punctului 1 din condițiile generale al Contractului de credit, şi definită expres la punctul 10 din condițiile particulare ale contractului de credit, într-o formă transparentă şi clară, (inclusiv este indicată formula de calcul) noțiunea de dobînda penalizatoare este echivalent dobânzii de întirziere- "Dobânda penalizatoare - Dobânda de întirziere calculată şi datorată de Debitor în caz de neachitare la termen, conform Graficului de Plăți, a ratelor scadente ale Contractului", art. 942 CC al RM. Conform pct. 3.5 din Contract în Condiții Generale: „În caz de restante la rambursarea Creditului va fi aplicată Dobânda Penalizatoare, care se calculează pentru fiecare zi de întârziere." Corespunzător, în circumstanțele în care debitorul a admis întârzieri la plata creditului şi a plăților aferente, reieşind din normele legale în raport cu prevederile contractuale OTP Bank S.A. a calculat Dobânda de întârziere. La caz este relevantă şi poziția Plenului CSJ al RM expusă în Hotărârea explicativă nr. 5 din 04.02.2005, ulterior completată de Hotârârea explicativă nr. 16 din 16.10.2017 "Cu privire la practica soluționării unor litigii ce rezultă din relațiile de credit bancar". Astfel, Curtea a punctat "Relațiile pecuniare ce apar între Bancă şi persoanele fizice sau juridice vis-à-vis de credit bancar, fixate în contract, include în sine atât obligația despre acordarea în termenii conveniți a creditului bancar, cât şi obligaţia ce rezultă din contract pentru debitor de a restitui suma primită şi de a plăti dobânda şi alte sume aferente prevăzute în contract".

Astfel, analizând clauzele contractului de credit nr. 000163617 din 19.04.2024 se reține lipsa cărui va dezechilibru semnificativ între drepturile şi obligațiile părţilor care decurg din contract, iar argumentele formulate în cererea reconvenţională depusă poartă un caracter declarativ şi prin urmare urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

În finalitatea celor reflectate şi potrivit prevederilor art. art. 7, 942, 996, 1027, 1736 CC al RM, art. 186 CPC al RM, "OTP Bank" S.A. solicită respingerea cererii reconvenționale declarată de Sarî S*****a ca fiind neîntemeiată.

În ședința de judecată, reprezentantul reclamantului "OTP Bank" S.A. (pe acțiunea inițială) (pârât în acțiunea reconvențională) Muntean Natalia a susținut în totalitate cererea de chemare în judecată formulată de acesta și a solicitat admiterea acesteia în totalitate, iar acțiunea reconvențională formulată de pîrîta Sarî S. să fie respinsă ca neîntemeiată.

Pîrîta (pe acțiunea inițială) (reclamantă pe cerere reconvențională) Sarî S*****a în ședința de judecată nu s-a prezentat, fiind legal citată despre data, ora și locul ședinței de judecată.

Reprezentantul pârâtului (pe acțiunea inițială) (reclamantului pe cererea reconvențională), avocatul Bălănuță Ion, nu s-a prezentat în ședința de judecată, solicitând examinarea cauzei în lipsa sa.

Intervenientul accesoriu Comisia Națională a Pieței Financiare nu s-a prezentat în ședința de judecată, fiind legal citată despre data, ora și locul ședinței de judecată.

Având în vedere că persoanele menționate au fost legal citate despre data, ora și locul ședinței de judecată, iar reprezentantul pârâtului și al reclamantului pe cererea reconvențională a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa, în temeiul art. 206 din Codul de procedură civilă, instanța a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa acestora.

Aprecierea instanţei de judecată.

Studiind materialele cauzei civile, dând apreciere probelor administrate întru susţinerea poziţiei părţilor, judecătorul consideră necesar de a admite cererea de chemare în judecată, înaintată de "OTP Bank" S.A. către Sarî S*****a privind încasarea datoriei și cheltuielilor de judecată, din următoarele considerente.

Potrivit art. 239 din Codul de procedură civilă, ,,hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată".

Din interpretarea art. 6 al CEDO, ,,pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanții a dreptului fundamental la un proces echitabil".

Articolul 118 alin. (1), (3) din Codul de procedură civilă s prevedeexpre că ,,fiecare din părți trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a pricinii sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate".

Conform art. 121 din Codul de procedură civilă, ,,instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.

Potrivit art.130 alin. (1)-(3) din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor.

Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei.

Conform art.774 alin. (1) din Codul civil, în virtutea raportului obligaţional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestaţii, iar debitorul este ţinut să o execute. Prestaţia poate consta în a da, a face sau a nu face.

Art. 775 alin. (1) din Codul civil prevede că debitorul şi creditorul trebuie să se comporte cu bună-credinţă la momentul naşterii, pe durata existenţei, la momentul executării şi stingerii obligaţie.

Conform art.776 din Codul civil, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Potrivit prevederilor generale stipulate în art.858 alin. (1), (2) din Codul civil, temeiul executării rezidă în existența unei obligații. Obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

Potrivit art.992 din Codul civil, contract este acordul de voinţă realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice. Contractului îi sînt aplicabile normele cu privire la actul juridic.

Conform art.1763 alin.(1-3) din Codul civil, prin contractul de credit, o bancă sau o organizație de creditare nebancară (creditor) se obligă să pună la dispoziția unei alte persoane (debitor) o sumă de bani ca împrumut, cu condiția rambursării ei, a plății dobânzii și a altor plăți aferente, sau își asumă orice alt angajament de a achiziționa o creanță sau de a efectua o plată, de a prelungi termenul de rambursare a datoriei sau de a emite orice garanții.

Contractul de credit se încheie în scris. Faţă de contractul de credit se aplică prevederile referitoare la contractul de împrumut în măsura în care regulile prezentului capitol nu prevăd altfel sau din esenţa contractului de credit nu reiese contrariul”.

În cadrul cercetării judecătoreşti s-a constatat că la, 19.04.2024, prin contractul de credit nr.000163617, "OTP Bank" S.A. i-a acordat debitorului, Sarî S*****, un credit în mărime de 200 000,00 lei, pe un termen de 60 luni, până la data 19.04.2029.

În conformitate cu contractul de credit, Sarî S*****a s-a obligat să ramburseze creditul conform graficului de plâți (f.d.5).

Potrivit aceluiași contract, pârâtul Sarî S***** s-a obligat să ramburseze creditul primit și dobânda, comisioanele și alte plăți aferente, după caz, în termenele și sumele convenite prin contractul de credit. În cazul în care se va ajunge la executarea silită a obligațiilor, debitorul va achita inclusiv dobânda penalizatoare calculată la soldul restant al creditului pe toată perioada cuprinsă între scadență și până la ultimul act de executare.

Potrivit condițiilor particulare “Toto” la contractul de credit nr. 000163617 din 19 aprilie 2024 a fost stabilit graficul de rambursare a sumelor.

Din Certificatul privind datorie conform contractului de credit nr. 000163617 din 19 aprilie 2024, rezultă că Sarî S*****a a acumulat datorie la contractul de credit în sumă totală de 178,615,48 lei, constituită din datoria la credit – 167,191.47 lei, dobândă calculată – 3,810.20 lei; dobândă penalizatoare – 7,613.81 lei. (f.d.10).

Urmare a neexecutării contractului de credit, „OTP Bank” SA a expediat în adresa pârâtei Sarî S*****a notificare din 23 iunie 2025 prin care a fost acordat termen de achitare de 15 zile, a tuturor plăților restante față de reclamant și, totodată, a

fost informat despre faptul rezoluțiunii contractului de credit, care însă a rămas fără răspuns și executare. (f.d.9).

În termenul stabilit datoria nu a fost achitată și nici nu au fost întreprinse careva acțiuni în scopul stingerii, cel puțin parțiale, a datoriilor acumulate.

Probele administrate la dosar confirmă semnarea contractului de credit nr. 000163617 în data de 19 aprilie 2024 de către „OTP Bank" SA și Sarî S*****a, precum și primirea de către ultima a creditului în mărime de 200 000,00 lei, pe un termen de 60 luni.

În conformitate cu pct. 4.1 din Contractului de credit nr. 000163617 din 19 aprilie 2024, rambursarea creditului și achitarea dobânzii, precum și a altor plăți aferente creditului, urmează a avea loc conform datelor stabilite în Graficul de plăți, în corespundere cu condițiile prevăzute la punctele 4.5, 4.6 și 9.1 lit. d) ale condițiilor generale, inclusiv în zilele ce nu sunt zile bancare.

Iar conform pct. 4.5 al Contractului, debitorul se obligă să asigure existența în contul său curent din bancă a tuturor sumelor necesare efectuării de bancă a operațiunilor legate de rambursarea creditului, achitarea dobânzii și a celorlalte costuri ce rezultă din prezentul contract.

Pct. 9.1 lit. a) al Contractului prevede că, debitorul se obligă: să ramburseze băncii creditul primit și să plătească dobânda, comisioanele și alte plăți aferente, după caz, în termenele și în sumele convenite prin contractul de credit. În cazul în care se va ajunge la executarea silită a obligațiilor, debitorul va achita inclusiv dobânda penalizatoare calculată la soldul restant al creditorului pe toată perioada cuprinsă între scadență până la ultimul act de executare.

Potrivit pct. 12.1 lit. a) din Contractul de credit, reprezintă evenimente de neexecutare care pot atrage declararea scadenței anticipate a tuturor obligațiilor de plată conform contractului de credit, următoarele situații: neplata la scadență a oricăror sume datorate de debitor în baza contractului de credit.

Drept urmare, instanța de judecată analizând înscrisurile prezentate de reclamantul "OTPBank" SA consideră ca fiind dovedit cu certitudine neexecutarea obligațiilor contractuale asumate de pârâta – Sarî S*****a de rambursarea creditului în termenul stabilit în Graficul de plăți, anexat la contractul de credit.

În scopul soluționării pe cale extrajudiciară a litigiului, reclamantul – OTP Bank SA a expediat în adresa debitorului Sarî S*****a în data de 23 iunie 2025 notificarea cu informarea debitorului despre rezilierea contractului de credit și solicitarea achitării tuturor plăților restante, în termen de 15 zile, însă acțiuni pentru stingerea datoriei nu au fost întreprinse.

Pct.3.5-3.6 din contractul de credit, în caz de restanțe la rambursarea creditului va fi aplicată dobânda penalizatoare, care se calculează pentru fiecare zi de întârziere. Aplicarea de bancă a dobânzii penalizatoarea nu va putea fi considerată ca fiind un acord pentru o plată cu întârziere.

Iar, la pct. 10 din Condiții particulare ”TOTO” la contractul de credit nr. 000163617 din 19 aprilie 2024, în caz de neachitare la termen conform Graficului de Plăți, a ratelor scadente ale creditorului, debitorul va achita băncii dobândâ penalizatoare care este alcătuită din Rata Dobânzii în vigoare la momentul respectiv plus 5 puncte procentuale, calculate pentru fiecare zi de întârziere pe baza formule sold credit restant X Rata Dobânzii penalizatoare X Număr zile de întârziere 365 x 100.

Instanța de judecată menționează că, în cererea de chemare în judecată, "OTP Bank" S.A. a solicitat încasarea de la Sarî S*****a a datoriei în mărime de 178 615,48 lei (compusă din suma de 167,191.47 lei- datoria la credit, suma de 3,810.20 lei -dobânda calculată, suma de 7,613.81 lei- dobânda de întîrziere (penalitatea contractuală). (f.d.10).

Potrivit art.942 alin.(4) din Codul civil, „în cazul în care s-a stipulat o clauză penală, creditorul poate să ceară, la alegere, fie dobânda de întârziere calculate, conform dispoziţiilor prezentului articol, fie penalitatea pentru întârziere”.

Mai mult ca atât, conform pct.1 din Contractul de credit, dobânda constituie suma de bani determinată în urma aplicării ratei dobânzii la soldul creditului, urmând a fi plătită periodic de debitor, conform Graficului de plăți, până la rambursarea integrală a creditului. Iar, pct.3.1 – 3.2 din Contractul de credit stabilește: pentru creditul pus la dispoziție de bancă, debitorul este obligat să achite dobânda, începând cu data încheierii prezentului contract și până la rambursarea integrală a creditului. Rata dobânzii aplicabilă creditului este exprimat: procent anual și poate fi fixă sau flotantă.

Luând în considerare faptul că, potrivit Contractului de credit nr. 000163617 din 19.04.2024, suma datoriei restante a cet. Sarî S*****a constituie 178.615,48 lei, instanța de judecată va dispune încasarea de la pârâta Sarî S*****a, în beneficiul „OTP Bank” S.A., a sumei de 178.615,48 lei, cu titlu de datorie, solicitată de reclamant prin cererea de chemare în judecată.

Astfel, pentru considerentele enunţate, în virtutea prevederilor legale invocate supra şi a contractului privind acordarea unui credit nr.000163617 din 19.04.2024, instanța de judecată consideră necesar de a încasa din contul lui Sarî S*****a în beneficiul „OTP Bank” S.A., suma totală de 178.615,48 lei, compusă din datoria la creditul restant, dobânda calculată și dobânda de întârziere (penalizatoare).

În ceea ce privește argumentele pârâtei referitoare la caracterul pretins excesiv și disproporționat al penalității solicitate spre încasare, instanța menționează că din materialele cauzei rezultă că penalitatea pretinsă de reclamant derivă direct din prevederile contractului de credit nr. 000163617 din 19.04.2024, semnat și acceptat de către pârâtă, aceasta exprimându-și acordul asupra tuturor clauzelor contractuale, inclusiv asupra modalității de calcul a penalității de întârziere.

Totodată, instanța constată că pârâta nu a prezentat probe concludente care să confirme existența unor circumstanțe excepționale, imprevizibile și inevitabile, de

natură să justifice imposibilitatea executării obligațiilor contractuale sau să determine reducerea ori înlăturarea penalității solicitate de reclamant.

În aceste circumstanțe, instanța concluzionează că pretențiile reclamantului privind încasarea penalității sunt întemeiate și urmează a fi admise, iar argumentele invocate de pârâtă în referință urmează a fi respinse ca nefondate.

Cu referire la pretenţia reclamantei privind încasarea cheltuielilor de judecată, instanţa de judecată constată următoarele aspecte.

Conform art.94 alin.(1) din Codul de procedură civilă, ,,instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile de judecată". Potrivit art. 82 din Codul de procedură civilă, ,,cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat şi din cheltuielile de judecare a cauzei".

În conformitate cu prevederile art. 3 din Legea taxei de stat, nr. 213 din 31.07.2023 (în vigoare din 01.01.2024), se impune taxă de stat pentru: a) cererile de chemare în judecată, cererile reconvenţionale, cererile de intervenţie principală, cererile de apel, cererile de recurs şi alte cereri prevăzute în anexa nr.l, cererile de contestare a actelor şi acţiunilor executorului judecătoresc, precum şi pentru cererile de eliberare de către instanţa de judecată a copiilor (duplicatelor) de pe documente, conform anexei nr.l.

Astfel, potrivit anexei nr. 1 la Legea taxei de stat, pct. 1.1.1., pentru cererile de chemare în judecată privind litigiile cu caracter patrimonial, dacă valoarea acţiunii este mai mică sau egală cu 5 000 lei, se achită 5% din valoarea acțiunii, dar nu mai puțin de 150 lei pentru persoanele fizice și 250 lei pentru persoanele juridice.

Cerința reclamantei este de a încasa datoria în mărime de 178 615,48 lei, astfel taxa de stat ce urma a fi achitată pentru examinarea acţiunii constituie 5 908,43 lei.

Potrivit ordinului de plată nr.3964 din 12.11.2025, „OTP Bank" S.A., a suportat cheltuieli pentru achitarea taxei de stat în mărime de 5 908,43 lei. (f.d.2)

Conform art. 2 al Legii taxei de stat nr. 213 din 31.07.2023, intrată în vigoare la 01.01.2024: (1) Taxa de timbru este o sumă de bani care se percepe, o singură dată, de la persoanele fizice și juridice pentru intentarea unui proces judiciar civil, de contencios administrativ, precum și pentru fiecare contestație împotriva deciziei agentului constatator asupra cauzei contravenționale atât în primă instanță, cât și în căile de atac. (4) Taxa de timbru constituie 200 de lei.

Conform ordinului de plată nr.3969 din 12.11.2025, „OTP Bank" S.A., a suportat cheltuieli pentru achitarea taxei de timbru în mărime de 200 lei (f.d.3).

Având în vedere faptul că, la depunerea acţiunii, reclamanta a suportat cheltuieli de achitare a taxei de stat, a taxei de timbru, fapt confirmat prin ordinele anexate la dosar, judecătorul, odată ce au fost admise pretenţiile reclamantei „OTP Bank" S.A., consider necesar de a încasa de la Sarî S*****a în beneficiul „OTP Bank" S.A., cheltuielile de judecată compuse din taxa de stat în mărime de 5 908 (cinci mii nouă sute opt) lei 43 bani lei, taxa de timbru în mărime de 200 (două sute) lei.

Analizând motivele invocate în susținerea cererii reconvenționale și probele administrate în acest sens, instanța constată că pretențiile formulate nu și-au găsit confirmare în materialele cauzei, iar reclamantul reconvențional nu a prezentat probe suficiente și pertinente pentru a demonstra temeinicia acestora. Prin urmare, instanța ajunge la concluzia că cererea reconvențională urmează a fi respinsă ca neîntemeiată din următoarele considerente.

Instanța constată că cererea reconvențională are la bază același raport juridic contractual care constituie temeiul acțiunii inițiale, respectiv Contractul de credit nr. 000163617 din 19.04.2024, încheiat între „OTP Bank" S.A. și Sarî S*****a.

În acest context, instanța subliniază că examinarea cererii reconvenționale presupune verificarea concretă a clauzelor contestate, prin raportare la dispozițiile legale aplicabile și la circumstanțele încheierii și executării contractului. Faptul că un contract a fost semnat de cet. Sarî S*****a nu exclude, prin el însuși, posibilitatea constatării caracterului abuziv al unor clauze, însă nici utilizarea unui contract-tip sau lipsa negocierii individuale nu determină automat caracterul abuziv al acestora.

În speță, reclamanta reconvențională Sarî S*****a a invocat caracterul abuziv al unor clauze contractuale, inclusiv al celor referitoare la aplicarea amenzii pentru neexecutarea obligațiilor și a dobânzii penalizatoare. Cu toate acestea, pentru admiterea cererii reconvenționale, era necesar ca pretențiile formulate să fie examinate în raport cu fiecare clauză contestată și cu criteriile legale relevante, inclusiv sub aspectul transparenței, al bunei-credințe și al existenței unui eventual dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților, în detrimentul consumatorului.

Analizând argumentele prezentate și materialele cauzei, instanța constată că soluționarea cererii reconvenționale trebuie să se întemeieze pe probele administrate și pe conținutul efectiv al clauzelor contestate. Or, în măsura în care din aceste probe nu rezultă întrunirea condițiilor legale necesare pentru constatarea caracterului abuziv al clauzelor respective, pretențiile reclamantei reconvenționale nu pot fi admise.

Totodată, instanța reține că simpla nemulțumire a debitorului față de obligațiile asumate prin contract sau invocarea generică a caracterului inechitabil al acestora nu sunt suficiente pentru constatarea caracterului abuziv, fiind necesară stabilirea circumstanțelor concrete care justifică o asemenea concluzie.

Prin urmare, în măsura în care analiza clauzelor contestate și probele administrate în cauză nu confirmă existența condițiilor prevăzute de lege pentru calificarea acestora drept abuzive, instanța concluzionează că cererea reconvențională formulată de Sarî S*****a urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

În conformitate cu art. 1069 alin. (1) (3) și (6) din Codul civil, Clauza propusă de una dintre părţi nu este negociată individual dacă cealaltă parte nu a putut să-i influenţeze conţinutul, în special deoarece aceasta s-a elaborat anticipat, indiferent că face parte din clauze standard sau nu.

Dacă o clauză a fost propusă ca parte a unor clauze standard, se prezumă că ea nu a fost negociată individual.

Clauză standard se consideră clauza care a fost elaborată anticipat pentru o multitudine de contracte implicînd diferite părţi şi care nu a fost negociată individual.

Potrivit art. 1071 din Codul civil, Persoana care prezintă clauze care nu au fost negociate individual este obligată să se asigure că ele sînt elaborate şi comunicate într-un limbaj clar şi inteligibil, precum şi să fie lizibile. Această cerinţă este aplicabilă textului în întregime, inclusiv notelor de subsol, trimiterilor la alte texte sau specificaţiilor de orice natură.

(2) Într-un contract dintre un profesionist şi un consumator, clauza propusă de către profesionist cu încălcarea obligaţiei de transparenţă impuse prin dispoziţiile alin. (1) poate fi considerată abuzivă doar pe acest unic temei.

Instanța reține că simplul fapt al utilizării unui contract-tip și al lipsei negocierii individuale nu determină, prin el însuși, caracterul abuziv al tuturor clauzelor contractuale. Pentru constatarea caracterului abuziv este necesară examinarea conținutului concret al clauzei contestate, a modului în care aceasta este formulată și a efectelor sale asupra echilibrului contractual, prin raportare la cerințele legale aplicabile.

În speță, reclamanta reconvențională solicită declararea caracterului abuziv al pct. 5 din Condițiile particulare, referitor la rata dobânzii contractuale de 9,50% anual, precum și al pct. 10 din aceleași condiții, referitor la dobânda penalizatoare stabilită prin raportare la rata dobânzii în vigoare, majorată cu 5 puncte procentuale.

Cu privire la clauza referitoare la dobânda contractuală, instanța constată că aceasta stabilește remunerația datorată creditorului pentru punerea la dispoziția debitorului a sumei de 200 000 lei, în cadrul unui contract de credit cu termen de rambursare de 60 de luni. Reclamanta reconvențională nu a prezentat probe suficiente pentru a demonstra că rata dobânzii convenită, prin nivelul și efectele sale concrete, ar crea un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților, contrar cerințelor bunei-credințe.

În ceea ce privește clauza referitoare la dobânda penalizatoare, instanța reține că aceasta urmărește reglementarea consecințelor neexecutării la scadență a obligațiilor de plată asumate de debitor. Cu toate acestea, existența unei clauze care stabilește consecințe pecuniare pentru întârzierea la plată nu conduce automat la calificarea acesteia drept abuzivă, fiind necesară verificarea proporționalității și a efectelor concrete ale mecanismului contractual, precum și a respectării cerințelor de transparență impuse de lege.

În cauza examinată, reclamanta reconvențională nu a demonstrat, prin probe pertinente și concludente, că mecanismul de calcul prevăzut la pct. 10 din Condițiile particulare ar fi formulat într-un mod care să împiedice înțelegerea consecințelor economice ale clauzei sau că, prin efectele sale concrete, ar crea un dezechilibru semnificativ în detrimentul consumatorului. De asemenea, simpla indicare a majorării

ratei dobânzii cu 5 puncte procentuale nu este suficientă, în lipsa unei analize a efectelor acesteia în raport cu circumstanțele concrete ale contractului, pentru a justifica declararea nulității clauzei.

Instanța a examinat și argumentele reclamantei reconvenționale privind caracterul standard al contractului, pretinsa lipsă a negocierii individuale, starea de constrângere financiară în care s-ar fi aflat la momentul contractării, precum și faptul că documentele contractuale au fost redactate în limba română.

Instanța subliniază că aceste împrejurări trebuie apreciate în ansamblu și prin raportare la probele administrate. În special, utilizarea unui contract standard nu constituie, în sine, o încălcare a legislației, iar semnarea contractului nu dovedește, în mod automat, negocierea individuală a clauzelor. Totuși, pentru admiterea cererii reconvenționale, este necesar ca elementele invocate să permită constatarea încălcării cerințelor legale referitoare la transparență sau a existenței unui dezechilibru semnificativ în detrimentul consumatorului.

Or, în circumstanțele cauzei, reclamanta reconvențională nu a prezentat probe suficiente care să confirme că modul de redactare a clauzelor contestate ori împrejurările concrete ale încheierii contractului întrunesc condițiile legale pentru calificarea acestora drept abuzive. În ceea ce privește susținerea referitoare la lipsa informațiilor precontractuale și la necunoașterea suficientă a limbii române, instanța constată că aceste afirmații, în lipsa unor elemente probatorii suficiente care să permită stabilirea consecințelor juridice invocate, nu sunt de natură să justifice, prin ele însele, nulitatea clauzelor contestate.

Totodată, instanța reține că invocarea unor dispoziții din legislația națională și europeană privind protecția consumatorilor nu dispensează partea care formulează o asemenea pretenție de necesitatea individualizării clauzelor contestate și a demonstrării împrejurărilor relevante pentru aplicarea criteriilor legale, cu respectarea regulilor speciale privind sarcina probei în materia clauzelor abuzive.

Cu referire la argumentul întemeiat pe Directiva 93/13/CEE și pe jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, instanța constată că aplicarea principiilor de protecție a consumatorilor presupune examinarea efectivă a transparenței clauzelor și a echilibrului contractual. Aceste principii nu conduc însă, în mod automat, la lipsirea creditorului de dreptul la dobândă sau la anularea oricărei clauze care stabilește dobândă ori dobândă penalizatoare, fără verificarea condițiilor concrete prevăzute de lege.

În aceste condiții, instanța apreciază că argumentele invocate în susținerea cererii reconvenționale nu sunt suficiente pentru a justifica declararea caracterului abuziv și a nulității absolute de protecție a pct. 5 și pct. 10 din Condițiile particulare ale Contractului de credit nr. 000163617 din 19.04.2024.

Prin urmare, în lipsa constatării întrunirii condițiilor legale pentru calificarea clauzelor contestate drept abuzive, instanța ajunge la concluzia că cererea

reconvențională formulată de Sarî S*****a împotriva „OTP Bank” S.A. urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

În baza celor expuse, în conformitate cu art. art. 238-241 Cod de procedură civilă, instanța de judecată,

h o t ă r ă ş t e:

Se admite cererea de chemare în judecată depusă de OTP «Bank» S.A. către Sarî S*****a cu privire la încasarea datoriei și cheltuielilor de judecată.

Se încasează de la Sarî S*****a, IDNP *****, în beneficiul OTP «Bank» S.A. (c.f. 1002600006089) în temeiul contractului de credit nr. 000163617 din 19.04.2024 datoria în suma de 178 615 (o sută șaptezeci și opt de mii șase sute cincisprezece) lei 48 bani, suma de 5 908 (cinci mii nouă sute opt) lei 43 bani cu titlu de taxa de stat și suma de 200 (două sute) lei cu titlu de taxa de timbru.

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea reconvențională depusă de reprezentantul reclamantului, avocatul Bălănuță Ion în interesele Sarî S*****a, intervenient accesoriu Comisia Națională a Pieței Financiare privind declarea nulității clauzelor abusive.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Sud în termen de 30 de zile de la data pronunţării dispozitivului hotărîrii, prin intermediul Judecătoriei *****.

Judecător Hanganu Mariana